

συνηγόρου και δημοσιογράφου τοῦ ὑποψηφίου Ν. Μεταξᾶ, ἡμῶν πάντοτε σιωπησάντων. Ἴδου δὲ τινὰ ἐκ τῶν μέσων καὶ διαβόλων, τὰ ὅποια ἐκίνησαν οἱ ἄξιοι τῆς Κυβερνήσεως ὑποψήφιοι· καὶ

Α'. Διήλθε σύνθημα διαδιδόμενον μεταξὺ τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν πρακτόρων τῶν δύο καταχθονίων συμμοριῶν, ὅτι «ὁ Βασιλεὺς δὲν θέλει τοὺς Ἰακωβάτους.» Τοῦτο καὶ μόνον ἤρκει νὰ καταστήσῃ ἄκυρον πᾶσαν βουλευτικὴν ἐκλογὴν.

Β'. Ὁ διαδύοτος Παλουκάκης, ἀδελφὸς τοῦ ἱατροῦ τοῦ Βασιλέως, περιήρχετο νύκτωρ τὰς οἰκίας καὶ ὀνόμαστί εἰς τὴν τοῦ Κ. Γερασίμου Τσιτσέλη ποτὲ Ἀγγέλου, λέγων αὐτολεξεῖ ταῦτα· «ὁ Κουμουντούρος διευθύνει» στρατὸν εἰς τὴν Πάλην, ἔστειλε δὲ καὶ δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων ἐξ ὧν τὰς πέντε χιλιάδας φράγκων ἔλαβεν αὐτὸς ὁ Παλουκάκης νὰ ἐξοδεύσῃ, αἱ δὲ ἄλλαι δέκα χιλιάδες ἐμοιράσθησαν εἰς δύο ἄλλα πρόσωπα. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Β'. τμήματος Ληξουρίου θέλει γενῇ εἰς τὰ χαριτάτα· τὰς περὶ τῆς ἐκκλησίας οἰκίας κατοικουμένους ὑπὸ φίλων ὠχυρώσαμεν δι' ὅπλοφόρων κατὰ τῶν Ἰακωβάτων· ἡ ἐκλογὴ εἶναι χαμένη καὶ ἀπέχετε ἀπὸ τὴν ψηφοφορίαν». Καὶ ταῦτα πάλιν συμφωνοῦντα πρὸς τὰ μετέπειτα πράγματα, εἶναι λόγος ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς.

Γ'. Οἱ ὑπουργοὶ Κουμουντούρος καὶ Παπαμιχαλόπουλος διετῆρουν συχνὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν δύο ὑποψηφίων Παναγῇ Ἰακωβάτου Κοπελίτση καὶ Π. Ξιδιᾶ. Ὁ Κ. Ξιδιᾶς εἶπεν ὅτι αὐτὸς μὲν εἶχεν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ Παπαμιχαλοπούλου, ὁ δὲ Παναγῆς Ἰακωβάτος μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ Κουμουντούρου· ἐκλογαὶ δὲ οὕτω πως ἐνεργούμεναι καὶ ἐπηρεάζουσιν τοὺς ὀλιγοψύχους δὲν πρέπει ν' ἀκυρωθῶσιν;

ΣΤ'. Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον τυπωθεῖσαν καὶ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ἀπαγορεύουσαν εἰς τοὺς ὑποψηφίους στρατιωτικούς νὰ φέρωσι τὴν στολὴν των κατὰ τὰς ἐκλογάς. Τὸ προσαρτώμενον πιστοποιητικὸν τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Α'. τμήματος τοῦ δήμου τῶν Κατωγρητῶν ἀποδεικνύει ὅτι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς ψηφοφορίας ὁ γενναῖος καὶ ἀεικίνητος ταγματάρχης Ν. Μεταξᾶς μετέβαινεν εἰς ὅλα τὰ τμήματα τῶν δήμων τῆς Ἐπαρχίας φέρων τὴν στρατιωτικὴν στολὴν καὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Τί λέγει εἰς ταῦτα ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Κ. Βαλτινός; Τί δὲ καὶ ὁ Κ. στρατιωτικὸς ἐπόπτης τῆς ἐπαρχίας ταύτης ἀντισυνταγματάρχης Κατακουζηνός; Ἡ κατὰ τὸ νέον ἀθηναϊκὸν λόγιον,

• Ἀθηναῖοι καὶ Θεῖοι

• Καὶ κακοὶ Μυτιληναῖοι,

• Ἄλλα λέγουσιν τὸ βραδύ,

• Κι' ἄλλα κάνουν τὸ ταχύ;

(Ἐκ τῶν τοῦ στρατηγοῦ Γεωργαντά.)

Ζ'. Ἐν τῷ Β'. Τμήματι τοῦ δήμου τῶν Κατωγρητῶν ἡ ψηφοφορία ἐνηργήθη ἄνευ δικαστικοῦ ἀντιπροσώπου. Μὴ καὶ τοῦτο εἶναι ἀδιόφορον; Τὸ αὐτὸ μάλιστα συνέβη, ὡς ἐμαθόμεν, καὶ ἐν τῷ δήμῳ Θηναϊκῷ. Ἡ Βουλὴ δύναται νὰ φαντασθῇ ὑπόσκει ἄλλαι παρατυπίαι ἔλαβον χώραν εἰς τόσα ἄλλα τμήματα ἀπομεμακρυσμένα, αἵτινες δὲν ἐφθασαν εἰς γνῶσιν τῶν Ἰακωβάτων μὴ ἐξελεθῶντων τῆς οἰκίας αὐτῶν!

Η'. Τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν ἐπεφάνη εἰς τὸν δῆ-

μον τῶν Ἀνωγρητῶν καλὸς γῆρος τῆς τοῦπικλῆν Παλάτος, προσερχόμενος ἐκ τινος ῥωσικοῦ μοναστηρίου τοῦ λεγομένου Ἀγίου Ὁρους, φέρων κουτίον λειψάνων, δι' ὧν ἐν τῷ χωρίῳ Βόβικαις ἀφώριζε τοὺς τρεῖς ἀδελφούς Ἰακωβάτους ὡς Φαρμακσσόνους καὶ τοὺς ψηφίζοντας αὐτούς. Οἱ Ἰακωβάτοι οὔτε καὶ ὡς Φαρμακσσόνοι δὲν εὗρον χάριν ἐνώπιον τοῦ καλοῦ Πόπου Παλάτου, ὅστις ὤφειλε νὰ ἐνθυμηθῇ ὅτι καὶ ὁ πατὴρ τῆς Βασιλείσσης τῶν Ἑλλήνων Κωνσταντῖνος εἶναι ἀρχηγὸς τῶν Φαρμακσσόνων τῆς Ῥωσσίας. Ὁ Πόπος οὗτος ὤφειλε νὰ γινώσκῃ ὅτι ἡμεῖς ὑψώσαμεν ἐν τῇ Βουλῇ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀπέναντι τοῦ ἀντιχρίστου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

Ἐν τούτοις, ὦ! τοῦ ἐλληνικοῦ θαύματος! Τὰ γὰρ δουρολεψάνα τοῦ Πόπου πρέπει νὰ ἐθαυματούργησαν καθ' ἡμῶν, ὅχι βέβαια μόνον, ἀλλὰ συνάμα μετὰ τόσων ἄλλων γαϊδουροπραγμάτων τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἄλλων γαϊδουρανθρώπων. Ἡ εὐλογία τῶν γαϊδουρολεψάνων τοῦ Πόπου εἶη μετὰ τοῦ ὑπουργείου καὶ τῶν ὑποψηφίων αὐτοῦ Νικολάκη Μεταξᾶ καὶ Παναγῆς Ἰακωβάτου!

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΦΡΟΥ – ΦΡΟΥ

Ὁ χθεσινὸς χειμὼν θὰ εἶναι ἴσως ὁ ἐκατοστὸς ὀγδοὺς τῆς ἐφετεινῆς περιόδου. Ὁμοιάζει τὰς παραστάσεις ἐκείνας τοῦ θεάτρου, τὰς ἀκορέστως ἐπαναλαμβάνομενας. Εἶναι ὡς νὰ λέγωμεν ὁ Μικρὸς Δοῦξ διδόμενος δι' εἰκοστὴν φορὰν ἢ οἱ Πειραταὶ τοῦ ἀγαπητοῦ Μαυροβουνίου μας ἀναχωρητοῦ, διὰ πεντηκοστὴν. Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα δυσηρεστημένοι, διότι ἡ ἐπαναλήψις ταύτην ἔχει τὴν διαφοράν ὅτι δὲν γίνεται συνεχῆς, ἀλλὰ διακοπτομένη, ὡς παραστάσεις ὑπὸ φαιδρῶν διαλειμμάτων, ὑπὸ καλοκαιρινοῦ ἡλίου, πρασινάδας λειβαδίων, περιπάτου Πατησίων, ἐκδρομῶν εἰς τοῦ Φίσερ, χειραφετήσεως ἀπὸ μπαλτά καὶ παρτίτσου, καθόδων εἰς Παλαιὸν καὶ Νέον Φάληρον, οἰκονομία ἀνθρώπων καὶ ζώων.

Ἡ ποικιλία αὕτη εἶναι τὸ εὐφραίνον τὸν ἄνθρωπον. Εἶναι ὡς νὰ ἔχῃς δύο γυναῖκας, μίαν λεπτὴν, ὠχρὰν, μελαγχολικὴν, ἐρωτιῶσαν καὶ ἄλλην εὐσκαρὸν, κόκκινην, γελαστὴν, θεότρελλην. Αὐτὰ τὰ θέλητρα λοιπὸν τὰ ἀπολαμβάνουν μόνον ὁ Σουλτάνος, ὁ Κεδίβης, οἱ Μορμόνοι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ διασκεδάσωμεν ὅταν δὲν ἐγεννήθημεν μὲ ὄνομα καὶ τέχνην Τσιγγροῦ καὶ ὅταν δὲν ἀντιπροσωπεύωμεν τὴν χαριστάτην Βασιλίσσαν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων τοῦ ἐλληνικοῦ κάλλους, τότε ἄς ἔχωμεν χάριν εἰς τὸν οὐρανὸν μας τὸν παρέχοντα τόσην ποικιλίαν θεαμάτων καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν Βουλὴν ἥτις θὰ μᾶς παράσχῃ ἄλλα πάλιν θεάματα.

Πῶς σὰς φαίνονται τὰ νέα χάλα μας; Κρούσματα τύπου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εὐλογία ἐν Πειραιεῖ, εὐλογία ἐν Ἀθήναις, καὶ ψῶρα ἐν Σκοπέλῳ! Εἴμεθα πλέον τὸ Ἑλ-

δοραδὸ ἀπὸ νόσους. Ὅπως εἰς τοὺς μακαρίους ἐκείνους βράχους ἡ λάσπη των καὶ ἡ σκόνη των ἦτο χροσὸς καὶ σάπφειρος, οὕτω καὶ τῆς λεπτογείου Ἀττικῆς ὁ βόρβορος καὶ ὁ κονιορτὸς δημαρχούσης τῆς ξανθῆς σκιάς τοῦ Σούτσου ἀναλύονται εἰς ὅσας ἀσθενείας καὶ δεινὰ ἔκρυσεν ἡ πυξίς τῆς Πανδώρας.

Τί ἐκδικητικαὶ ποὺ εἶναι αἱ διαβολογυναῖκες καὶ τί ἀθῶα, ἀνώδυνα πράγματα αὐτὰ τὰ οὐδέτερα! Πολλάκις τὸ *Μὴ Χάνεσαι* θέλον νὰ γράφῃ *Νέαι Ἐφημερίδα* παρέλειπε τὸ *Νέαι*, διότι πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς ἐγκεφαλικάς πτυχάς του Ἐφημερίς καὶ Καμπούρογλους ἦσαν ἠνωμένα εἰς σάρκα μίαν. Πολλάκις ἐκάμαμεν παρατήρησιν εἰς τὴν διαβολοπένα μας νὰ γράφῃ σωστὸ τὸ ὄνομα τῆς γειτόνισσας μας, διότι δὲν θέλουμε νὰ τάχουμε μὲ γυναῖκες· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ, ὡς θηλυκὴ, πείσμα ἐπάνω σ'τὸ πείσμα. Ἔως ὅτου χθὲς ἔγραψεν ἡ γειτόνισσα ὅτι ὁ *Ραμπαγᾶς* θὰ ἔχει σήμερον τὰς ἐνστάσεις τοῦ Ἰακωβάτου καὶ ὅχι τὸ *Μὴ Χάνεσαι*. Τί ἐκδικητικαὶ εἶναι αὐταὶ αἱ διαβολογυναῖκες!

Ἀποδείξεις ὅτι ἐποτίσθημεν ὅλοι τὸ μαγικὸν νερὸ ἐν τῷ ὄνειρῳ μιᾶς θερμῆς νυκτὸς τοῦ Σκίξσπηρ, δι' οὗ ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἑραστοῦ τῆς Βασιλίσσης ἐφύτρωσε κεφαλὴ ὄνου, εἶναι ὅτι ἀνεχόμεθα ἀκόμα Δήμαρχον, ὅστις, ἐκδικούμενος τὰ ἄνθη καὶ τοὺς στεφάνους δι' ὧν ἐράναμεν τὴν ἐκλογὴν του, ἔρανεν αὐτὸς τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀπόκριω κολόνια εὐωδιστάτην καὶ ἦτο ἀνιγμὰ δι' ὅλον τὸν παραθέοντα κόσμον πῶς ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔπρεπε νὰ φράσῃ περιπατῶν τὴν μύτην του, ἐνῶ ἦτο ἐξυπνάδα τοῦ κ. Δημάρχου μας ὅστις δικαιολογούμενος ἔλεγεν ὅτι ἐπρομήθευσεν οὕτω εἰς τὸν κόσμον μὲ τὸ καταναγκαστικὸ φράξιμο τῆς μύτης ἐφθνήνῃ μασκαράδαν.

Νὰ μᾶς ἀφήσουν ἡσύχους ὅλοι αὐτοὶ οἱ ζευζέκηδες οἱ φυτρώσαντες ὡς σαλιγκάρια εἰς τὰς στήλας τῆς ΝΕΑΣ Ἐφημερίδος μὲ τὰς γραμματικὰς των παρατηρήσεις καὶ διορθώσεις. Ἀκοῦς ἐκεῖ ὅτι πρέπει νὰ λέμε τὴν *Πύκνα* καὶ ὅχι τὸ εὐφωνον καὶ ὡς ῥοδοζάχαρη γλυκὴ *Πύκνα*, διότι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ζευζέκης δὲν τὸ εὐρίσκει δὲν ξεύρω εἰς ποῖον ὁμοίον του συγγράφει. Καὶ τί μᾶς μέλει; Πλὴν αὐτοῦ τοῦ «δὲν τὸ εὐρίσκει» τί ἄλλο εὐρίσκει καλλίτερον εἰς τὸ ἀφόρητον *Πύκνα*, ἢ τί χειρότερον εἰς τὸ λίαν εὐφωνον *Πύκνα*; Διότι πρέπει προφέροντες τὸ δικό του νὰ στραβώσουμε τὸ πρόσωπόν μας ἀπὸ μορφασμούς; Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος; Καὶ πάλιν παρακαλοῦμεν τὴν χορείαν τῶν ζευζέκηδων νὰ μᾶς ἀφήσῃ σ'τὴν ἡσυχίαν μας, διότι θὰ μάθωμεν τὰ ὀνόματά των καὶ θὰ τὰ ἀποτυκνώσωμεν!

Αὐτοὶ οἱ θρῆνοι καὶ οἱ κοπετοὶ διὰ τὴν κατεδάφισιν δύο θεωρείων τοῦ Βουλευτηρίου μᾶς φαίνονται ὅτι δὲν ἔχουν τὸν τόπον των. Τὸ ἀντιπροσωπευτικὸν πολίτευμα ὅπερ ἔχομεν δὲν δίδει κανέναν δικαίωμα εἰς τὸν λαὸν νὰ προέσταται ἐκεῖ ὅπου οἱ ἀντιπρόσωποι του βουλευόνται. Διὰ τοῦτο, ὅπόταν θέλῃ ἡ Βουλὴ, διώχνει ἀνακλὰ τὸν κυρί-

αρχον Λαόν. Τέτοια δικαιώματα λοιπὸν ἄς λείπουν! Ἐπειτα δὲν καταλαμβάνομεν τί λαὸν κοπανίζουν, ἀφοῦ τὰ θεωρεῖα ἐκεῖνα μόλις ἐπαίρναν διακοσίους ἢ τὸ πολὺ τριακοσίους ἀνθρώπους. Αὐτὸς εἶναι ὁ λαὸς, τὸν ὅποιν τῶρα πρόκειται ν' ἀποστερήσουν τῆς θέσεώς του; Ἡ λαὸς εἶναι οἱ γεωργοὶ τοῦ Κ. Κουμουνοδούρου; Ἡ λαὸς εἶναι οἱ πολῖται τοῦ Δ. Ράλλη;

Ἡ Κυρία Κεχαγιᾶ δὲν ἐδέχετο οὐδένα καθ' ὅλας τὰς ἀπόκριες. Μίαν νύκτα τῆς τελευταίας ἐβδομάδος, ἐνῶ ἐπάνω μικρὰ συναναστροφὴ εἶχε στήσει *causerie* ἡ *λίμαν*, εἰς τὴν θύραν παρουσιάζεται συντροφία δομινοφόρων εἰς ἣν ὁ ὑπηρετὴς λέγει:

— Ἡ Κυρία δὲν δέχεται μᾶσκες.

— Εἰπατέ της ὅτι εἴμεθα τὸ διπλωματικὸν σῶμα. Ὁ ὑπηρετὴς σπεύδων ἀνέρχεται καὶ δίδει τὴν εἰδησιν εἰς τὴν κυρίαν, *la corde sensible* ἐπενήργησε καὶ ἡ κυρία ἀμέσως διατάσσει νὰ δεχθῶσι τὰς ἐξοχότητας, τσακίζεται ν' ἀνοίξῃ τὰ σαλόνια, ν' ἀνάψῃ τὰ φῶτα, νὰ διατάξῃ νὰ γεμίσουν τὸ buffet καὶ ὑποδέχεται μεθ' ὑποκλίσεως τοὺς ἀναβαίνοντας διπλωμάτας οἵτινες καλοχορεύουν, καλοπερνοῦν ἐν γένει καὶ ἐν μέσῳ ἀστεϊσμῶν καὶ γελῶτων ἀφίνουν τὴν οἰκοδέσποιαν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι οὔτε καὶ γνωρίζουν τοὺς διπλωμάτας.

Δὲν γνωρίζομεν οἱ ἴδιοι ἂν συνώμοσαν νὰ παραλύσουν καὶ τὴν τακτικὴν συναναστροφὴν τῆς τῆς καθαρᾶς Δευτέρας ἐν Φαλήρῳ, ἀλλὰ φαντασθῆτε ὅτι ἐνῶ εἰς τὰς αἰθούσας τῆς κυρίας Κεχαγιᾶ οἱ προσκεκλημένοι προσπαθοῦν νὰ γλεντίσουν, διαδίδεται ὅτι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον γίνεται χαλασμός Κυρίου. Ἡ σαμπάνια ῥεεῖ, τὸ κονιάκ τὴν συνοδεύει, ἡ σικατρεῖ ἔρχεται κατόπιν, ὅλα ἀναμιγνύονται καὶ στροβιλιζοῦσιν ἐν τῇ στομάχῳ, γεννῶντα ἄλλον στρόβιλον ἐν τῇ κεφαλῇ. Τὸ κλειδοκμβάλον πλήττεται θορυβωδέστατα συνοδευόμενον ἀπὸ φωνὰς γλυκεῖας καὶ ἀγρίας, εὐτόνους καὶ παρατόνους συγχροουμένας, καὶ ξεσχιζούσας λάρυγγας καὶ ὦτα. Ἡ εὐθυμία βασιλεύει ἐκρηγνυμένη εἰς ἐνθουσιώδεις κραυγὰς, συνοδευόμενα ἀπὸ γέλωτας, οὐρᾶ, ἦχον θραυομένων ὕαλου, συγχροουμένων κυπέλλων, κροταλιζόντων χειλέων, φρενητιωδῶν ποδοκροτημάτων κινητῶν, ὅπερ εἶναι τὸ κέντρον τοῦ ὑπὸ τοὺς μεθυστικούς ἦχους τοῦ κλειδοκμβάλου ἀφῶν ἀρξαμένου χοροῦ καὶ ὅπερ ἀναχαίτιζει τὰς κυρίας νὰ πέσωσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν χορευόντων καίτοι ἀφήσασαι τὰς αἰθούσας τῆς κυρίας Κεχαγιᾶ καὶ κατακλύσασαι τὸν κύκλον τῆς μεταβληθείσης εἰς αἶθουσαν χοροῦ μεγάλης τοῦ ξενοδοχείου αἰθούσης.

Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐχρησίμευσαν ὡς δάμαϊ ὁ Παρσκειευθίδης φίλου μικροσκοπικοῦ Ἀθηναίου, εἰς πελώριος ἀξιωματικὸς τοῦ μικροῦ Καλαμογδάρτη καὶ τόσοι ἡκιστα ἀβρόσκαροι μουστακοφόροι ἐπὶ πολὺ ἐξηκολούθουν οὕτω χορευόμενοι. Γλέντι ἀληθές, ἐπιδειξὺν ἀκόμα ὀλίγην νεότητά ὑπάρχουσιν, μὴ φθισιώσαν, ξελαρυγγιζομένην, εὐθυμοῦσαν, ἄδουσιν, πίνουσιν, μεθυσκομένην, πηδῶσαν, ὀρχομένην, κινεῖν, θερμικινεμένην, ἐπιδεικνυμένην ζῶν καὶ ἀντιπολιτευομένην τὰ σχολαστικὰ τῆς κυρίας Κεχαγιᾶ σκλόνη.

Ὑπὸ τῆς χθεσινῆς τρικυμίας κατέπεσεν ἐν τῇ Ὀδῷ Πατησίων τὸ ἀνεμοκίνητον τοῦ κ. Βασιλοπούλου, προστατευθὲν ὑπὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Μακράκη.

Ὁ κ. Franczi, ἄριστος κορτραμπασίστας, δίδει τὴν ἑσπέραν τῆς αὔριον μουσικὴν συναυλίαν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου, τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τῶν κκ. Ἀλέγρη, Γουίδα, Αὐγερινού κλπ.

Πρώτην φορὰν θ' ἀκούσωμεν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ χονδροειδοῦς κορτραμπάσο ἐξερχομένους τοὺς γλυκυτέρους τόνους τοῦ Σούμπερ, τοῦ Σοπὲν, τοῦ Χάουζερ. Ὁ κ. Franczi εἶνε ἐπίσης καὶ αἰοιδὸς δόκιμος.

Περίεργος δημοσιογραφικὸς ἀγὼν συνάπτεται κατ' αὐτὰς μεταξὺ ἐνὸς δημοσιογράφου, τοῦ τῶν Νέων Ἰδεῶν Θρασυβούλου Ἀθανάτου Ἀγγελοπούλου (μὴν τὸν ἐκλάβετε ὡς Ἰσπανόν) καὶ δύο ἐκ τῆς τάξεως τῶν λεγομένων ὀνογενῶν ἢ χρυσοκονθάρων, Μενελάου Νεγρεπόντη καὶ Βασιλείου Μελά.

Πρόκειται περὶ τοῦ διαβοῦτου λαθρεμπορίου τοῦ Μαρή Βαλιάνου τῆς Πετροπούλεως, περὶ τοῦ οὐοῦ οὐδὲν ἄχρι τοῦδε ἐγράψαμεν καὶ ἔνεκα λήθης καὶ ἔνεκα πληθώρας ὕλης καὶ διότι δὲν ἐνοοῦσαμεν οὔτε χαίρεκακοῦντες νὰ παραδῶσωμεν εἰς τὸ ἐθνικὸν ὄνειδος ἐν ὀνομα ὅπερ τέως ἐνομιζέτο τίμιον, ἀλλ' οὔτε πάλιν ὑπὸ τῆς μεγαλολατρείας ἐμπορούμενοι νὰ σταυροκοπηθῶμεν, ὡς πλείστοι δυστυχῶς, πολὺ δυστυχῶς, συνάδελφοι, καὶ νὰ εἴπωμεν: ὁ Βαλιάνος, μεγάλο ὄνομα, ὁμογενὴς, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διέπραξε κακούργημα. Ἡ δικαιοσύνη δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ πράξωμεν τὸ πρῶτον, ἡ δὲ γνῶσις τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων μᾶς ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὸ δεύτερον.

Τὴν σήμερον ἀκόμα δὲν γνωρίζομεν οἱ ἐν Ἀθήναις τίποτε. Ἀπεφυλακίσθη ὁ Μαρή Βαλιάνος; Δὲν ἀπεφυλακίσθη; Ἐδῶσεν ἐγγύησιν ὀλίγων χιλιάδων ρουβλίων, ὡς ἐγράψαν διθυραμβογράφοι Κωνσταντινουπόλεως; Ἐδῶσεν ἐγγύησιν ἑνδεκά ἑκατομμυρίων φράγκων, ὡς διαδίδουν ἄλλοι; Διατελεῖ ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν; Εἶναι ἐνοχος μόνον ἐπὶ λαθρεμπορίῃ; Ἢ εἶναι ἐνοχος καὶ ἐπὶ συστάσει περὶ σφετερισμοῦ δημοσίων χρημάτων; Ἐξ ὧν αὐτῶν περὶ οὐδενὸς ἐσμὲν βέβαιοι. Τόσω δύσκολον εἶναι νὰ μάθῃ τις τὴν ἀλήθειαν περὶ ἀνθρώπου ἔχοντος περιουσίαν ἐβδομήκοντα ἑκατομμυρίων καὶ πεσόντος δι' ἐγκληματικὰς πράξεις εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Ἐνθὺ δὲ ὁ σπουδαῖος τύπος οὔτε νὰ πληροφορηθῇ ἐζήτησε περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου γεγονότος ἐξ ἀμέσων πηγῶν, οὔτε τὰ ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου γραφέντα νὰ ἀναδημοσιεύσῃ, ὡς συνειθίζει νὰ πράττῃ δι' ἄλλας σαχλὰς ἀναδημοσιεύσεις, ἐπληρώθη ὅμως διατριβῶν ἐπὶ διατριβῶν προερχομένων ἀπὸ δύο φίλους καὶ συγγενεῖς τοῦ κατηγορουμένου Βαλιάνου, τοῦ Βασιλείου Μελά καὶ τοῦ Μενελάου Νεγρεπόντη, οἵτινες ἔβαλαν ἕνα ὑπάλληλον τοῦ δευτέρου νὰ μαρτυρῇ μόνος του ὅτι ἕνας δημοσιογράφος ἐζήτησε νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὸν κύριόν του διὰ νὰ μὴ γράψῃ περὶ Βαλιάνου.

Ἡ ὑπόθεσις εὐτυχῶς θὰ δικασθῇ, ἀλλὰ λυπούμεθα διότι αἱ ἐφημερίδες δὲν ὕψωσαν φωνὴν συμπαθητικὴν ὑπὲρ συναδέλφου των, κατηγορουμένου ὑπ' ἀνθρώπων οἵ-

τινες καὶ συμφέρον καὶ πόθον ἔχουσι νὰ στιγματίσωσι τὸν ἀνεξάρτητον τύπον. Ἡμεῖς μεταξὺ ἐνὸς ὑπαλλήλου ἐνὸς ὁμογενοῦς καὶ ἐνὸς δημοσιογράφου, πολιτευθέντος μέχρι τοῦδε ἀμέμπτως καὶ ἐκδηλώσαντος συνεχῇ δημοσιογραφικὴν ἀνεξαρτησίαν, δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποπτευθῶμεν τὸν δημοσιογράφον, διὰ τοῦτο καὶ μετὰ θάρρους ἀναμένομεν τὴν δίκην τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, ὅτε θὰ ἐξελιχθῇ πλατύτερον καὶ φωτεινότερον ἢ ἀλλόκοτος αὕτη ὑπόθεσις.

ΣΚΕΨΕΙΣ.

Ἡ ὑπόληψις εἶναι εἶδος λευκῆς ἐμπροσθέλας τὴν ὁποῖαν φέρομεν· εἶναι πεπωμένον νὰ τὴν βλέπωμεν δεδομένην κηλίδας χωρὶς νὰ μπορούμε νὰ τὴν ἀλλάξουμε.

Οἱ πλατωνικοὶ ἔρωτες ὁμοιάζουν πολὺ τῆς στρατιωτικαῖς παράταις ἐν ὧρᾳ εἰρήνης· σκόνη πολλή, μουσικὴ πολλή καὶ κανέναν κίνδυνον.

Ἡ ζηλοτυπία πηγάζει ἐκ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἰδιοκτησίας· ὁ φθόνος ἐκ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς κλοπῆς.

Φιλήματα μὴ ἀγαπώμενων ὁμοιάζουν ἀνταλλαγὴν χασμημάτων.

Αἱ περισσότερον ἀγαπῶσαι τὸν ἔρωτα γυναῖκες εἶναι φαίνόμεναι ψυχραὶ, ὅπως αἱ τουρτουρίζουσαι ἀγαπῶσι τὸ πύρ.

Ἐν τῷ ἔρωτι αἱ γυναῖκες προχωροῦν μέχρι παραφροσύνης καὶ οἱ ἄνδρες μέχρις ἀποκτηνώσεως.

Τὰ συνοικέσια ὁμοιάζουν πολὺ τὰς ἀγοράς τῶν χωρίων ὅπου ἕκαστος φέρει πρὸς πώλησιν τὴν ψωραλέαν ἀγελάδα του ἢ τὸν χωλὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὅπου πάλιν ὅλοι ἔρχονται ν' ἀγοράσουν ἕνα καλὸν, ὑγιὲς καὶ χρήσιμο ζῶον.

Ὅταν μᾶς φεύγῃ μία ἐλπίς, ὅλοι αἱ ἄλλαι συσφίγγονται καὶ τρέχουν νὰ καταλάβουν τὴν κενωθεῖσαν θέσιν.

Philippe.